

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Theodoro confessore. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

curauit, sed imperauit Christianis, vt reliquias duntaxat in uictorum martyrum ex eo loco trāsferrent. Qui ad lucum Iubentibus animis profecti, loculum in bigis collocant, omnesque ad vnum antecedentes saltare, psalmosque Dauidicos canere cœperunt: & inter singula versuum membra hæc verba interponere: Confundantur omnes qui oderāt sculptilia. Nam martyris translatione dæmonem euictum existimarunt.

De Theodoro confessore. CAP. X.

Iulianus autem dedecoris notā ex ea re sibi iniustam non terens, postridie eius diei principes illius solemnem pompæ comprehendi iubet. Salustius, qui tum præfectus erat, impietati deditus, tametsi tyranno persuadere conatur, ne Christianis gloriæ appetentibus illud præstet, quod episcopis in optatis sit, tamen cū videret eum minime posse suam iram cohibere, primum adolescentem quendam diuino amore inflammatum, qui in foro forte ambulabat, arripi: deinde in patibulo palam suspendi: tum loris eorum tergi lacerari, lateraque testis acutis perfodi iubet. Quo cruciatus genere eum à primo diluculo ad vespertinum vsque torquere non destitit. Postea catenis ferreis vinctum in custodia asseruari imperat. Postridie mane de his rebus certiorum facit Iulianum, adolescentis fortitudinem exponit, talibus factis & se profligatos fore, & Christianorum gloriam multo fieri illustriorem ait. Qua ratione adductus deo odiosus tyrannus, alios deinceps tormentis affligi non permisit, imò vero etiam Theodorum (hoc enim adolescenti illi, & generoso veritatis athletæ nomen fuit) carcere liberari iubet. Qui rogatus à quibusdam, ecquid doloris, acerba illa & crudelia tormenta passus, sensisset, respondet se initio aliquantum doloris sensisse: at postea ei apparuisse quendam, qui linteo molli & frigido faciem sudore manantem continenter tergebat, iubebatque bono animo esse. Et propterea cum carnifices ab eo cruciando cessaret, se non voluptatem, sed afflictationem ideo sensisse, quod is, qui eius leuasset cruciatum vnà discesserat. Itaque dæmon ille falsus vates, tum martyris auxilium gloriam, tum sua mendacia patefecit. Nam fulmē de cælo delapsum, vniuersum incen-

incendit delubrum, & ipsam Apollinis statuam in cineres redegit: quæ intus lignea quidè erat, sed extrâ auro obducta. Quia re cognita, Iulianus auunculus Iuliani, orientis præfectus, prope Daphnen contendit, quò deo, quem colebat, maturè subsidio veniret. Sed ubi vidit eum, qui nomine dütaxat deus erat, in cineres redactum, verberibus cedit ædituos: suspicatur tamè delubrum ab aliquo Christiano incensum fuisse. Aeditui etiam dum vapulabant, nihil falsi dicere voluerunt, sed incendium dixerunt non humi habuisse initium, sed cœlitus demissum esse. Et rustici quidam, qui in proximo habitabant, eò aduentantes, fulmen se vidisse è cælo delatum affirmarunt.

Quomodo vasa sacra confiscauerit.

CAP. XI.

Verum impii Gentiles, quanquã hæc ita accidisse pro certo cognoscebant, tamen contra Deum vniuersarum rerum moderatorem se armare cœperunt. Tyrannus item sacra vasa in ærarium regium inferri, & portas Ecclesiæ, quam Constantinus ædificarat, obserari mādatur, quo nullus aditus illis, qui in eo conuentus agere solent, omnino pateret. Hanc Ecclesiam id temporis occupabant Ariani. In sacrosanctum autem templum ad vasa sacra auferenda simul ingrediuntur, Iulianus præfectus Orientis, Felix regij thesauri Quæstor, & Elpidius priuatæ pecuniæ & facultatum imperatoris procurator, quem Romani comitem Priuatum appellare consueuerunt. Felicem verò & Elpidium, cū essent Christiani, quò impio imperatori gratificarentur, à vera religione ac pietate descivisse ferunt. Iulianus autem, cum esset in templo, aduersus sacrâ mensam minxisse dicitur: atque Euzoio eum prohibere conanti colaphum infregisse, dixisseque res Christianorum diuina cura ac providentia prorsus destitutas esse. Felix sacrorum vasorum magnificentiam conspicatus (Constantinus enim & Constantius splendide & amplè ea conficienda curauerant) ecce, inquit, quam sumptuosis vasis filio Mariæ ministratur.

KK

Quas